

[Holmberg.]

og det, der måske vil give anledning til mest debat, hvad også fremgår tydeligt af debatten indtil nu, er jo nok forslaget vedrørende færdselslovsovertrædelser. I dag er reglerne således, at færdselssager behandles som politisager, medmindre sagen angår frakendelse af førerbeviset ved spirituskørsel, § 70, stk. 2, og groft uforsvarlig kørsel, § 70, stk. 1, hvor behandlingen foregår efter reglerne om statsadvokatsager med domsmænd.

Retsplejerådet går i nærværende forslags bilag ind for behandling af disse sager som politisager uden domsmænd, og retsplejerådet udtaler, at det er enigt med strukturudvalget i, at færdselssager med spørgsmål om frakendelse af førerretten ligesom andre færdselslovsovertrædelser fuldt forsvarligt kan behandles uden medvirken af domsmænd. Domsmænds medvirken bevares dog, hvor tiltalen alene eller tillige omfatter overtrædelse af straffelovens §§ 241 og 249 om uagtsomt manddrab og uagtsom legemsbeskadigelse.

Selv om vi ikke opererer med en fast promillegrænse, så frembyder spiritussager normalt ikke vanskeligheder — er det anført — med hensyn til bevistværelse, strafudmåling og frakendelse af kørekort. Det ligger allerede i dag nogenlunde i faste rammer, bliver der skrevet. Ja, det gør det måske nok. Vi ved jo, at der er mange og desværre også alt for mange, ca. 9.500 årligt, og dette store antal har i praksis medført meget faste retningslinjer — det er rigtigt — og nok også få variationsmuligheder både med hensyn til bevisbedømmelse og strafudmåling. Endvidere anføres det, at der i spiritussager sjældent forekommer dissenser, og hvis de forekommer, er det som oftest fra domsmændene. Da disse sager skulle ligge i nogenlunde faste rammer, finder retsplejerådet altså, at domsmænds medvirken ikke længere er påkrævet, og ændringen skulle ikke medføre nogen realitetsændring for de tiltalte.

Når det er sagt, melder sig naturligvis spørgsmålet om domsmænds medvirken i et

lidt større og lidt andet perspektiv. Thi begrundelsen for disses medvirken er jo, at lægelementet også skulle have sin plads i retssystemet, således at de juridiske dommere ikke fjerner sig for meget fra den almindelige retsbevidsthed i samfundet i øvrigt, og det må naturligvis også vurderes her. Hermed vil jeg altså advare lidt, men jeg kan godt se vanskelighederne og jeg ved også, at der ses forskelligt på det både af den almindelige mand og af jurister og dommeren. Vi har nu haft domsmænd i mange år, og det er heller ikke meningen, at de skal afskaffes, men mon det ikke netop er i disse færdselssager, vi kan sige, at lægmændene kan tale med. Det er selvfølgelig en meget stor rationalisering at tage op til 80 pct. af domsmandssagerne væk, men måske også en for stor rationalisering.

Jeg kan altså meget godt se baggrunden derfor. Vi kan også se, at berammelsestiden ved landsretterne er lang og for lang, og skal det ændres, kan det ske som foreslået. Bliver det ikke vedtaget, må vi se på andre ting. Det med at søge bevilling til flere dommere, øge bevillingerne, ligger jo lidt tungt i øjeblikket.

Der bliver altså nok at snakke om i udvalget, og vi tilsiger i alle tilfælde velvillig udvalgsbehandling.

Gudme (RV):

Det er jo en nydelig kabale, retsplejerådet har lagt op til justitsministeren, som justitsministeren derefter har besluttet sig til at lægge op til folketingets medlemmer.

Formålet med at få den til at gå op er, at man skal prøve at aflaste det pres, der igennem de senere år har været på de to landsretter, vestre landsret i Viborg og østre landsret her i København, sådan at man flytter et vist antal sager fra landsretterne over til underretterne som førsteinstanssager. Altså først dette, at man rykker og rykker kraftigt den nugældende landsretsgrænse fra de 10.000 kr. op til 30.000 kr., for det andet at man tager to sagsarter og siger, at de uden hensyn til beløbsangivelsen er